

Kâbus

Dersin hocası sınıfa girdi. Sinirli ve aceleci bir ses tonuyla "Ömer nerede?" diye sordu. Hocanın bu sert tavrına anlam veremeyen öğrenciler kısa bir süre sessiz kaldılar. Hoca, sorusunu daha yüksek bir sesle yineledi: "Ömer nerede, dedim." Nihayet öğrencilerden biri "Hocam, sınıfımızda Ömer diye biri yok." dedi.

Sonra başka bir sınıfa girdi. Aynı soruyu burada da tekrarladı. İsteddiği cevabı alamadı. Kattaki tüm sınıfları dolaştı. Kâh işlenen dersleri böldü, kâh yoklama kâğıtlarını karıştırdı, kâh boş sınıflarda "Ömer!" diye haykırdı. Fakat Ömer yoktu. Ömer neredeydi?

Kötü bir kâbusun içinde olmadığından emin olmak için kendisini fakültenin dışına attı. Önündeki tabelaya dikkat kesildi: "Kütüphane 140 metre ilerde." Sayı yanlışti. Mescid-i Aksa'nın yüzölçümü 142 dönümdü. Hızlı adımlarla Güzel Sanatlar Fakültesi'nin önünden geçti. Fakültenin önünde bir resim sergisi vardı. Serginin başlığı "Yanlış Manzaralar" idi. Evet, manzara yanlışti. Herkes Mescid-i Aksa'ya Kudüs diyordu. Daha fenası, internete Kudüs yazıldığında 142 dönümlük Mescid-i Aksa'nın içinde yer alan altın kubbeli Kubbetü's-Sahra çıkıyordu. Bu denklem doğru kurulmalıydı: Kudüs, Mescid-i Aksa'yı da içine alan şehrin adıdır. Mescid-i Aksa ise içinde gümüş kubbeli Kible Camii'yi, altın kubbeli Kubbetü's-Sahra'yı ve daha pek çok yapıyı barındıran 142 dönümlük bir alandır. Ama Ömer hâlâ yoktu ve onu bir an önce bulması gerekiyordu.

Zihninde bunları tartışırken Edebiyat Fakültesi'ne varmıştı. İki ay önceki sempozyumda tanıştığı Doktor Öğretim Üyesi Adem Hoca, mütebessim bir ifadeyle önüne çıkıverdi:

"Hocam, bir ara kahve içip sohbet edelim mi? Ne de olsa bir kahvenin 40 yıl hatırı vardır."

Doğru söylüyordu. Kâbe-i Şerif ile Mescid-i Aksa'nın inşası arasında 40 yıllık bir süre vardı. Mimarisine bakıldığında her iki mescidin yapısal oranları (1:30) öylesine aynıydı ki sanki her iki mescid de aynı el tarafından inşa edilmişti. Bunları düşünürken arkadaşı çoktan uzaklaşmıştı.

Kendisini bir an önce üniversitenin dışına atmak istiyordu. Gördüğü kâbus ancak okulu terk ederse son bulabilirdi. Çıkış kapısı gözüne ilişti. "Bu koca üniversitede kaç kapı var acaba?" diye düşündü. Mescid-i Aksa'nın 15 kapısı bulunuyordu. Bunların 5'i kapalıydı. Kapıların isimlerini ezberlemek için uydurduğu aforizma geldi aklına:

"Melik Faysal veziri Nazır'ın Cenaiz'ini Meğaribe'den aldırıp tabutunu Hadid'ten yaptırdıktan sonra ruhuna Rahmet okudu. Ardından topladığı Ğavanim'e'yi

halkına dağıtıp malını mülkünü Mathara eyleyince Silsile halinde önce Müfred, sonra Müzdevec ve ardından Sülasi adedince Mescid-i Aksa ziyaretinde bulundu. Böylece Kattanin halkına, çok doğru Hitta ilerlediğini göstererek kendini Esbat etti."

Bunu hafazanallah biri duysa, estağfirullah tövbe çarpıldığını zannederdi. Nitekim biri duymuştu. Kendisine seslenen ve cevap alamayınca da kolundan tutup çekiştiren öğrencisi:

"Hocam iyi görünmüyorsunuz, ne oldu?" diye sordu. "Hz. Ömer 638 yılında Beytülmakdis'e -o günkü adıyla İliya'ya- girdiğinde Mescid-i Aksa da hiç iyi görünmüyordu. Üzerinde hiçbir yapının olmayışını geçtim, Hıristiyanlar burayı çöplük olarak kullanıyordu." diyecek oldu ki öğrencisi ortadan kayboldu.

İyice bunalmıştı. Acilen Ömer'i bulmalıydı. Nihayet çıkışa vardı. Güvenlik görevlisi arkadaşına hava durumunu raporluyordu: "Abi bu ne sıcak ya, yanıyoruz resmen."

Mescid-i Aksa'nın güneyinde yer alan Kible Mescidi de 21 Ağustos 1969'da yanmıştı. Nureddin Zengi, Mescid-i Aksa için özel bir minber yaptırmıştı. Ancak onu yerine koymak nasip olmadı. Yıllar sonra Kudüs'ü fetheden Selahaddin Eyyubi, bu minberi alıp Kible Mescidi'ne yerleştirmişti. Ne var ki 1969'daki yangında bu kıymetli minber de zarar görmüştü.

Sonunda üniversiteden çıkmıştı. Üzerine beyaz tanecikler düşüyordu. Üşümeye başladı. Gökyüzüne baktı. Kar yağıyordu.

Kafayı yemek üzere olduğunu düşündü. Bir an önce eve gidip yatağına yatmak, gözlerini kapatmak ve hiçbir şey olmamış gibi uyanmak istiyordu. Ama öncesinde Ömer'i bulmalıydı. Adımlarını hızlandırdı. Yolun karşısına geçerek uzaktan gelen minibüsü eliyle durdurdu. Hemen içeri atlayıverdi. Parayı uzatırken "Bir tane Miraç Sitesi alır mısınız?" dedi.

Hayır, bunu demeyecekti. Dememeliydi. Minibüsün tekerleri bir anda yerden kesildi. Şoför, yılların pilotu edasıyla: "Dear passengers, şu anda 10 bin fitte, İsrail Ben Gurion Havalimanı'na doğru yol alıyoruz." dedi.

Yolculardan biri "Hop bir dakika" dedi, "Hayırdır bilader, İsrail falan, ne oluyoruz?" Bu sesin sahibini tanıyordu. En belalı öğrencisiydi. İstisnasız her derste bütünlemeye kalırdı. Öğrenci bir anda minibüsün ön tarafına gelerek sırtını şoföre, yüzünü de yolculara döndü:

"Sevgili yolcularımız, gerçekleştirmekte olduğumuz bu astral seyahatin esas adı İsrail'dir. Bakın dışarı. Gece olmuş. Gece yolculuğu yapmaktayız şu anda. Bu yol bizi önce Mescid-i Aksa'ya götürecektir. Ancak bilirsiniz, İsrail yolculuğu sırasında orada hiçbir yapı yoktu. Oraya vardığımızda bizi boş bir arazi karşılayacak. Şoförümüz aracını mescidin batı tarafında bulunan Burak Duvarı'na park ettikten sonra..."

Arka tarafta oturan bir kadın itiraz etti: "Ağlama Duvarı desenize şuna..."

Üç saniyede hostesliğin kitabını yazan öğrenci derin bir nefes aldı. Nezaketini koruyarak:

"Hanımefendi, siz ağlamak istiyor olabilirsiniz ama bizim ümmet olarak artık gülmeye ihtiyacımız var. Burası İslam inancına göre Burak Duvarı'dır." dedi ve boğazını temizleyerek devam etti:

"Sevgili yolcularımız, Burak Duvarı'ndan sonraki ziyaret noktamız bugünkü Kubbetü's-Silsile'nin altında bulunan kaya olacaktır. Gözümüzün nuru Peygamberimiz, Miraç'a bu kayanın üzerinden yükselmiştir."

"Miraç Sitesi..." Hoca, minibüs şoförünün konum bildiren uyarısıyla ve yaptığı ani frenle irkildi. Etrafına bakındı. Bütünlemeler prensi öğrencisi arkada kurbağaya dönüşecekmiş gibi uyuyordu. Dahası minibüs uçmuyordu. Minibüsten indi. Hadî az önce rüya görüyordu da yeni uyandı diyelim. Ama hâlâ kar yağıyordu. Demek ki kâbus devam ediyordu.

Öğrencisinin anlattıklarını düşündü. Bir kere o kaya, Silsile Kubbesi'nin değil; 685-691 yılları arasında Abdülmelik b. Mervân tarafından inşa edilen sekizgen yapılı altın kubbeli Kubbetü's-Sahra'nın altındaydı. Silsile Kubbesi ise Kubbetü's-Sahra'nın yanında bulunan, yine ona benzeyen ve aynı dönemde inşa edilen küçük bir yapıydı. Bu çocuk zaten bütün bilgileri çorba ederek derslerden kalmayı başarıyordu. Bu arada, acilen Ömer'e ulaşması gerekiyordu.

Eve giden yolu yürüdü. Parkın önünden geçti. Parkta yaşlı bir teyze yüksek sesle telefonda konuşuyordu: "Bana bak yavrim, ben tohsanıma mervan dayamışam. Sen gelmiş-seeen bana hele diysen ki gel de 16 çocuğun beççiliğini yap. 4000 adam topla-saan o çocuklar zapt-u rapt edilemez."

Dinleyiciye şive anksiyetesi yaşatan ve doksanına merdiven dayayan bu yaşlı teyze, belli ki Mescid-i Aksa'nın güneyinde bulunan Mervan Mescidi'nin bir yer altı mescidi olduğunu, bu mescide merdivenlerden inerek ulaşıldığını, mescidin 16 revaktan oluştuğunu ve yaklaşık 4000 metrekarelik bir alana sahip olduğunu biliyordu.

Apartman kapısından içeri girdi. Kütüphaneden aldığı ve teslimi geciken ödünç kitaplar hatırına geldi. Kible Camii'nin yanında bulunan Mescid-i Aksa Kütüphanesi'nden kitap ödünç alsaydı, 110 bin kitap ve 220 yazma eserden hangisini seçerdi acaba? Ama eğer Arap dili ya da İslami ilimlerle ilgili bir araştırma yapıyor olsaydı, muhakkak bu kütüphanenin bir bölümü olan Hitaniyye Kütüphanesi'ni tercih ederdi. Türkiye'den arkadaşı gelse, onu kesinlikle kütüphanenin hemen yanındaki İslam Müzesi'ne götürürdü.

Miraç Sitesi'nin yedinci katında bulunan dairesine ulaştı. Hz. Muhammed'in yedi kat göklere çıktığında Allah-u Teâlâ ile yaptığı sohbetin, beş vakit namazda okunan tahiyat duası olduğunu hatırlayınca, her tahiyat otururunda miraç davetine rağmen bu çağırışı iki dudak hareketiyle savuşturduğunu idrak etti.

Anahtarını kilide soktu. Dönmedi. Bir daha denedi. Başaramadı. Kapı açılmıyordu. Mescid-i Aksa'nın bir zamanlar açık olan, fakat zamanla Siyonist işgalin gölgesinde

tek tek kapatılan ve bugün yalnızca Siyonist baskınlar sırasında açılan kapıları geldi aklına. Kalbi acıdı. Evine giremiyordu. Bir kâbusun içinde olduğu artık belliydi.

Kapının eşiğine oturup sırtını kapiya dayadı. Apartman duvarlarındaki süslemeleri gördü. Kubbetü's-Sahra'daki çinilerin birçoğu Kanuni Sultan Süleyman tarafından yaptırılmıştı. Dışında yer alan Yasin Suresi ise 1876 yılında II. Abdülhamit dönemi hattatlarından Mehmet Şefik Bey tarafından işlenmişti.

Birden kapı açıldı. Bu açılmanın hızıyla hoca, sırt üstü yere yapıştı. Yerde yatarken gözleri, tepesinde dikilen bir adamın gözleriyle buluştu. Şaşkınlıkla ve artan siniriyle ayağa kalktı. Başında kipası, yakasında Davud Yıldızı, az evvel Gazze'yi kana bulamış gibi duran elleri ve Tanrı'yı kıyamete zorlamaya and içmiş çirkin gülüşüyle bir Siyonist karşısında duruyordu.

"Sen... Ne arıyorsun evimde?" diye sordu. Siyonist alaycı bir tavırla:

"100 yıldan fazladır burada yaşıyorum, şimdi mi fark ettin?" diye cevapladı. Hiçbir şey anlamıyordu. Ama zaten bir kâbusun içindeydi ve nasılsa uyanacaktı.

Siyonist bir kahkaha attı: "Tüm bu olanları bir kâbus sanıyorsun, değil mi?" dedi.

Evine baktı. Kendisine ait ne varsa gitmişti. Yalnızca yatak odasının kapısının üzerinde asılı duran ve ancak dikkatli bakıldığında görülebilen kandil, olduğu gibi duruyordu. Kandili ona, Mescid-i Aksa'nın kalbinde -Kible Mescidi ile Kubbetü's-Sahra'nın birbirine nazır durduğu o şadırvanda- abdest alırken tanıştığı nur yüzlü bir amca hediye etmişti.

Siyonistin yüz ifadesi ciddileşti: "Defol buradan Ömer. Burası artık benim evim." dedi ve kapıyı Ömer'in yüzüne kapattı.

Yalnızca evinin değil sanki tüm dünyanın kapıları kendisine kapanmış gibi hisseden Ömer asansöre doğru ilerledi. Asansörün kapıları açılınca aynada kendisini gördü: Ah Ömer, dışarda kaldın çünkü artık içeri girecek bir 'sen' kalmadı. Bunca zaman her yerde kendini aradın da evine bakmaya aklın varmadı. Ömer nerde? Ömer içerde. O kandil sensin. Kendine dön Ömer. Çünkü içeri girmek için evinden önce kendine dönmen gerek.

Reyhan Önal